

Karla Pelikánová

DRUHÁ TVÁŘ

Karla Pelikánová

DRUHÁ TVÁŘ

Copyright:

Autorka: Karla Pelikánová

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-7512-076-2 (ePub)

978-80-7512-077-9 (mobipocket)

978-80-7512-078-6 (pdf)

KAPITOLA 1

PŘED TŘEMI LETY

„Už máš sbaleno?“ hlas Victoriiny mámy Susan se rozléhal po celém domě. To bylo za poslední hodinu potřetí, co se na to své dcery ptala. Victorie se zoufale podívala na svůj otevřený kufr, který byl poloprázdný a na postel, kde se povalovala kupa věcí – od plyšáka Teddyho, kterého dostala k pátým narozeninám a bez kterého se nehnula ani na krok, přes tílka, plavky, kšiltovky, balerínky, sexy nové kraťásky, ve kterých vynikly její dlouhé štíhlé nohy, až po šampony a pleťové a tělové krémy.

„Ne!“ zavolala na mamku dolů do kuchyně, kde Susan připravovala sendviče na cestu.

Byl pátek, za pět minut půl třetí. Ve čtyři hodiny se pro ně měl stavit táta Jeff, aby naložil všechna jejich zavazadla, a mohli se vydat na rodinnou road dovolenou, kterou pečlivě plánovali víc jak půl roku. Pronajali si prostorný karavan, který už zbývalo jenom připevnit za jejich černý Renault Koleos. Právě tenhle karavan, jehož součástí byl jídelní stůl se třemi umělohmotnými křesílky, velká rozkládací pohovka, lednička, vařič a záchod, se měl stát na příští tři týdny jejich domovem. Programem dovolené bylo projet jižní Anglii a navštívit známá místa – univerzitní město Oxford, starobylé město králů Winchester, které se pyšní katedrálou a hradem a kde je k vidění Kulatý stůl krále Artuše, Doverské Bílé útesy nebo monument Stonehenge. Konečnou zastávkou bylo městečko Longdon Hills na jihovýchodě Anglie, odkud Susan pocházela, a kde v jejich starém rodinném domě bydlela její mladší sestra Monica s manželem Tomem a pětiletou dcerou Amber. Právě zde měli Riceovi strávit poslední týden letní dovolené.

Victorie se už prázdnin nemohla dočkat. Před pár dny jí skončila škola a jako každý rok, i letos, ukončila školní rok s významenáním.

Škola jí šla hladce. Aniž by musela nad knížkami trávit hodiny a šprtat se dlouho do noci, měla z testů jedničky, nejhůř dvojky, což jí její kamarádka záviděla.

Její nejlepší kamarádka Tiffany odjela na prázdniny ještě před koncem školního roku. Její rodiče se rozvedli, když chodila do třetí třídy, takže na celé letní prázdniny jezdila Tiffany za svým tátou Phillipem do Francie, kde žil se svou novou rodinou v obrovské luxusní vile se dvěma bazény a tenisovým kurtem. Holky se rozloučily před osmi dny a slíbily si, že si budou minimálně jednou za den volat, smskovat nebo skypevat, aby si řekly všechny novinky. A to byl také důvod, proč Vicky trvalo balení tak dlouho.

Na obrazovce jejího bílého netbooku Sony Vaio se znovu zeleně rozblíkala kolonka Skype s novou zprávou: „... Dokonce i u snídaně vypadá, jakoby právě vyšla ze salónu krásy. Dokonalý make-up, účes, který by jí mohly závidět i hollywoodské herečky a modelky a na sobě šaty, které vidíš leda tak na přehlídkovém molu nebo ve Vogue. A ta její rozmazlená dcerunka je její zmenšenou kopií...“ pokračovala Tiffany v kritice své nevlastní mámy Marion a její dcery Sophie.

„To chce klid! Namíchej si v tom vašem domácím baru nějaký barevný drink, flákní sebou k bazénu a relaxuj... A co kluci? Už ti dal někdo pořádnou lekci frániny?“ Victoriiny prsty přeskakovaly po bílé klávesnici, jako když bičem mrská.

„Tobě snad hráblo :-)... Místní kluci jsou naprostí přiteplenci. Nechápu, proč si táta nenašel nějakou Španělku. Ve Španělsku jsou aspoň sexy kluci...“

„LOL! Chudáčku... Mnoo, tak to tam nějak přežij. Zatím se měj krásně! Já si musím konečně dobalit kufr nebo mě mamka zabije. Brzy si zase píšeme.... xoxo!“ odepsala Vicky, vypnula Skype a zaklapla netbook.

„To by mě zajímalo, kde mám na tebe obal,“ zamumlala Vicky, a s netbookem v ruce se bezmocně rozhlížela po svém pokoji, který vypadal, jako kdyby se jím prohnal kulový blesk.

„Vicky?“ ozvalo se znovu zezdola z kuchyně.

„Pracuju na tom! Nevíš, kde mám obal na noťase?“

„Koukám na něj. Nechala jsi ho válet na pultu v kuchyni,“

odpověděla Susan. „Chceš na cestu upéct nějaké muffiny?“

Vždycky, když jeli někam autem, udělala Susan nějakou dobrotu, kterou Vicky za jízdy ujídala a nadrobila po sedadlech, což jejího tátu Jeffa přivádělo k šílenství. Na interiéru černého Renaulta Koleos si přehnaně zakládal a pečoval o něj jako o svou nejcennější hračku. Když se ale podíval na Vicky, která s plnou pusou vypadala neuvěřitelně spokojeně, přestal se zlobit a dál se naplno věnoval řízení.

„To by bylo prima,“ zavolala Vicky. „A uděláš i termosku horké čokolády?“

„Jasně, zrovna jsem dala vařit vodu. Hlavně s sebou už prosím tě hod'. Když nebudeme připravené, až se táta vrátí, víš, jaký proslov nás čeká.“

„No jo, snažím se. Za chvíli už to bude,“ uklidňovala Vicky maminku, která měla svoje i Jeffovy věci už dávno zabalené. Bez rozmyšlení proto začala házet oblečení, boty a kosmetiku do kufru, a přitom doufala, že na nic důležitého nezapomene, a že se jí věci, které se začínaly hromadit v bílém kufru s růžovým obrázkem Hello Kitty, budou hodit.

„Konečně,“ oddechla si nahlas, když dala do kufru ještě žehličku na vlasy. Pak si na něj sedla a snažila se ho zapnout.

„Teď už si jenom zabalit věci do batohu a jsem ready,“ mumlala si sama pro sebe a snažila se najít nabíječku na mobil, sluneční brýle a modrý iPod. Když se zdálo, že už má všechno sbalené, natáhla na sebe světle modré skinny džíny, bílé tílko s červeným nápisem „Fu*k I'm Crazy!“, obula si červené Conversky, hodila batoh na záda, popadla kufr a vydala se po točitém dřevěném schodišti do kuchyně, kde Susan právě dávala muffiny do trouby.

„Jsi tu právě včas. Zrovna volal táta, že vyráží z práce. Cestou ještě natankuje, takže tu bude asi za třicet minut.“

„Skvělý. Chceš s něčím pomoci?“

„Dohlídni prosím tě na ty muffiny, aby se nespálily a dej do košíku ještě nějaké ovoce a preclíky,“ zaúkolovala svou dceru Susan a běžela do ložnice, aby se převlékla. V tu chvíli zazvonil telefon.

„Riceovi, prosím,“ zvedla Vicky telefon a gestem mamce naznačila,

že se o všechno postará a hovor vyřídí.

„Ahoj Vicky, už máte sbaleno? Kdy vyrážíte?“ zeptala se teta Monica.

„Čau teto, asi za půl hodiny. Táta jel ještě k benzínce, pak naložíme kufry a hurá vstříc dobrodružství. Už se na vás moc těšíme. Pozdravuj strýčka Toma a sestřenku Amber. Uvidíme se asi za dva týdny,“ vychrlila jedním dechem Vicky.

„Taky zdravíme, a šťastnou cestu,“ stihla říct ještě Monica, než Vicky zavěsila.

O dvě hodiny později už Vicky, Jeff a Susan opouštěli Londýn a mířili na severozápad do města Oxford vzdáleného od Londýna zhruba 90 km. Rádio bylo puštěné naplno a Vicky si společně se zpěvákem kapely Simple Plan Pierrem Bouvierem zpívala refrén písničky *You Love Is A Lie* „*You Can Tell Me That There's Nobody Else...*“, Susan koukala z okénka a Jeff se plně soustředil na řízení. Táhnout za autem téměř tunový karavan nebylo jen tak.

Bylo pár minut po šesté hodině. Protože měli hlad, dohodli se, že zastaví u nejbližšího McDonald's a nablábnou se mastným a nezdravým jídlem.

„Ještě deset kilometrů,“ hlásila Vicky, když všimla cedule podél cesty upozorňující řidiče na blížící se občerstvení.

„Sláva, hlady už skoro nerozeznám psa od krávy,“ zareagovala na dobrou zprávu Susan a před očima se jí objevil šťavnatý Big Mac a velká porce hranolků.

Jeff, Susan a Vicky seděli u stolu pro čtyři v rohu McDonald's a pochutnávali si na svých dobrotách: Jeff na dvojitém cheeseburgeru a hranolkách, které zapíjel velkou colou, Susan na Big Macu,

zeleninovém salátu a sem tam na Jeffových hranolkách, které mu neustále ujídala z červené papírové krabičky, a Vicky do sebe ládovala kuřecí nugetky se sladkokyselou omáčkou.

„Tohle mi opravdu bodlo,“ pochvaloval si spokojeně Jeff, když dojedl a ubrouskem si utíral bradu od kečupu.

„Je to vidět, zlato,“ smála se Susan a pohladila Jeffovo vystouplé břicho. Jeff na oplátku svou ženu políbil na tvář.

„Vy dva si nedáte pokoj ani u jídla,“ okomentovala Vicky „láskyplnou scénu“ svých rodičů.

„Měla bys být ráda, že se spolu nehádáme a neječíme na sebe jako rodiče některých tvých spolužáků,“ mrkl na ni táta a dal jí pár liber, aby si došla koupit ještě zmrzku a nechala je chvíli o samotě.

„Oukej, nebudu vás rušit. Chcete ještě něco?“

„Já bych si vzala na cestu velké karamelové latté,“ poprosila ji mamka.

„A ty, tati?“

„Nic, díky zlato.“

„Počkám na vás venku. Zatím ahoj,“ rozloučila se s rodiči a odporoučela se k pokladně pro Mcflurry s příchutí Nesquick a maminčino karamelové latté.

Mezitím, co Jeff se Susan probírali další etapu cesty, stála Vicky na parkovišti a pozorovala auta projíždějící kolem. Najednou jí na ruku z ničeho nic naskočila husí kůže. Přestože bylo léto, večerní vítr byl poměrně studený, a když Vicky obrátila oči k nebi, všimla si velkých temně šedých mraků, které byly předzvěstí náhlé, pro Anglii typické bouřky. Zrovna se jí zdálo, že slyší v dálce hrom, když na parkovišti zastavilo černé BMW a z auta vystoupil vysoký svalnatý chlap s černými nakrátko střiženými vlasy.

„Ahoj, to vypadá na pořádnou melu, vid’?“ konstatoval náhlou změnu počasí neznámý muž. „Cože jsi venku takhle sama?“

„Rodiče jsou uvnitř,“ mávla Vicky rukou směrem k prodejně McDonald's, odkud zrovna vycházeli Jeff se Susan. „Jedeme na rodinnou dovolenou.“

„Šťastnou cestu, a jed'te opatrně,“ řekl muž Vicky na rozloučenou a vydal se k benzínce, která byla asi padesát metrů od McDonald's.

„Co po tobě ten chlápek chtěl?“ zajímal se Jeff, když se Susan došli k Vicky.

„Vlastně nic. Mluvil o počasí, a pak jste přišli vy, a tak odešel,“ pokrčila Vicky rameny. „Tak co? Pojedeme už?“

„Jasně, zlato. Přibližně za dvě hodiny bychom měli být v hotelu. Záleží, jak velký bude provoz,“ odpověděla Susan a vzala si od Vicky karamelové latté.

V Oxfordu měli Riceovi zamluvený třílůžkový pokoj v elegantním klidném hotelu Cotswold Lodge Classic Hotel, jenž byl postaven ve stylu venkovského zámečku, a který se nacházel necelých deset minut chůze od samotného centra města. Před osmi lety tu byla Susanina sestra Monica se svým manželem Tomem na líbáncích, a protože si zdejší prostředí a personál nemohli vynachválit, jezdili sem společně se Susan a Jeffem jednou ročně na romantický víkend. Letos poprvé se Susan s Jeffem dohodli, že sem vezmou i Vicky.

I když bylo Vicky teprve čtrnáct, v jednom měla jasno – stane se studentkou Oxfordské univerzity. Její historii měla nastudovanou do sebemenšího detailu a samu sebe už viděla v tradiční tmavě modré školní uniformě na přednáškách práva, historie a filosofie. Těšila se, jak bude bydlet s další holčičkou na koleji, trávit dlouhé hodiny ve školní knihovně, chodit na zakázané studentské večírky, a kdo ví – třeba tu potká i svého osudového prince, se kterým stráví zbytek života...

Když se nad tím vším Vicky zamyslela, měla vlastně docela pohádkový život. Na rozdíl od některých svých spolužáků byli její rodiče pořád spolu, a někdy to dokonce vypadalo, že se milují stejně jako v den, kdy se brali. I když Riceovi nepatřili mezi

londýnskou smetánku, měla Vicky vždycky všechno, co potřebovala, a pokud to bylo jen trochu možné, koupili jí Jeff se Susan vše, co jí na očích viděli. Školou proplouvala hladce, a i když nebyla nejoblíbenější holčkou ve třídě, měla pár opravdu dobrých kamarádů, se kterými trávila volný čas a užívala si spoustu legrace. Jediné, co si přála, ale nikdy neměla, a mít nebude, byl starší brácha, který by ji, až nastane čas, ochraňoval před dotěrnými kluky a byl by jejím alibi před rodiči, kdyby se z rande nevrátila včas na večeřku...

„Co to je za blbce? Proč se na nás tak lepí?“ Jeffovy nadávky vrátily Vicky zpátky do reality.

Svou fantazií se musela nechat unášet asi dost dlouho, protože když se podívala skrz okénko, bylo venku šero a z nebe padaly velké kapky deště.

„Co se děje?“ zeptala se táty.

„Auto, co za námi jede, se nám už nějakou dobu lepí na zadek. Nabízel jsem mu, aby nás předjel, ale očividně se k tomu nemá.“

„Tak trochu přidej, ať mu ujedeme,“ radila Susan.

„To se lehko řekne, ale těžko dělá, když máme k autu připojený tunový karavan,“ připomněl jí Jeff.

„A co zajet na nějaké parkoviště u silnice a nechat ho ujet?“ napadlo Vicky.

„Jestli s tím nepřestane, tak to asi udělám. Před sjezdem z dálnice by snad mělo být nějaké odpočívadlo,“ souhlasil Jeff.

I když se snažil před Susan a Vicky nedat nic najevo, tak se Jeffovy tahle situace vůbec nelíbila. Černého BMW, které za nimi jelo, si všimnul ve zpětném zrcátku už před nějakou dobou. Pokaždé, když odbočil, zrychlil nebo zpomalil, udělal řidič za nimi to samé. Ted' jenom doufal, že brzy bude u silnice nějaké odpočívadlo, občerstvení nebo benzínka, kde by mohl zastavit, nalít si z termosky šálek horké čokolády a nějakou dobu počkat, dokud černé BMW nezíská pár kilometrů náskok. Jel v levém pruhu a rychlost snížil z 80 km/hod na 60 km/hod, aby stihl včas zareagovat, kdyby se z ničeho nic objevil nějaký exit. Ale cesta ubíhala a kromě billboardů, reklam a dopravní značky, která hlásala první sjezd z dálnice až za 20 km, nic nenaznačovalo tomu,

že by měl být v dohledné době u dálnice nějaký motorest nebo pumpa. A jakoby to nestačilo, tak se navíc spustila i pořádná průtrž mračen, takže stěrače sotva stačily hustý déšť z předního skla stírat. I když byl Jeff vynikající řidič a na svém kontě měl několik stovek tisíc naježděných kilometrů, tak pro něj v tomto počasí nebylo řízení auta s připojeným karavanem žádná legrace.

„Už se nemůžu dočkat horké sprchy a postele,“ vzdychla Susan.

„A já až se připojím na net a napíšu Tiffany,“ připojila se Vicky. „Doufám, že v minibaru budou nějaké sušenky nebo čokoláda.“

„Vždyť si před chvílí dojedla zmrzlinu.“ Susan se nestačila divit, jak mlsný má její dcera jazyk.

„To je sice pravda, ale už mám zase na něco chuť. Jako bys mě neznala,“ mrkla Vicky na mamku a natáhla se dopředu, aby jí dala pusku na tvář.

„Vicky, buď tak hodná, sedni si a připoutej se!“ řekl Jeff a v jeho hlase byla slyšet nervozita, strach a podrážděnost zároveň.

„Oukej, vždyť se nic nestalo! Pořád za námi jede to auto?“ zeptala se Vicky a na tátovu žádost se poslušně připoutala bezpečnostním pásem.

„To si piš. Je jako náš stín. A vůbec se mi to nelíbí.“

„Za 10 km stejně sjíždíme, a pak je to do Oxfordu už jenom pár kilometrů,“ snažila se ho uklidnit Susan.

„Máš pravdu, zlato. Pak už od něj snad budeme mít pokoj,“ řekl Jeff a zapnul mp3 přehrávač, kde měla Vicky cedéčko své oblíbené pop-punkové kapely Simple Plan. Doufal, že tak zastaví další otázky týkající se auta za nimi.

Sedm... šest...pět...čtyři a půl... Jeff přímo hypnotizoval GPS navigaci na palubní desce odčítající kilometry k nejbližšímu exitu.

Konečně – za 200 m bude sjezd z dálnice. Jeff zpomalil a zapnul levý blinkr. Řidič černého BMW udělal přesně to samé. Obě auta sjížděla z mírného kopce na světelnou křižovatku. Silný déšť bičoval do skla tak prudce, že bylo skrz něj jen stěží vidět.

Jeff se blížil ke křižovatce, a sledoval boční zpětné zrcátko.

Nepostřehl proto, že zelená barva na semaforu přeskočila na oranžovou, která se v zápětí proměnila v červenou. Když zaslechl Susanin hlas, který vystrašeně křičel: „Jeffe, je červená, zastav!“, bylo už pozdě. Jeff se vrátil do křižovatky. Koutkem oka už jen zahlédl, jak se na ně z pravé strany řítí několikátunový náklad'ák...Prááásk!!!

KAPITOLA 2

NOVÝ ZAČÁTEK

„Píp, píp, píp...!“ Lékařský monitoring pulsu ohlašoval v pravidelných intervalech Victoriin srdeční puls a další životně důležité funkce. Do žil na ruku měla zavedené hadičky, kterými jí do organismu proudila umělá výživa, a přesto, že její srdce mělo stabilní a silný rytmus, bylo to už víc jak dva roky, co se Vicky neprobudila z kómatu, do kterého upadla po vážné autonehodě, kterou měla s rodiči před šestadvaceti měsíci poblíž Oxfordu.

Vicky tak neměla sebemenší tušení, že její rodiče – Jeff a Susan Riceovi takové štěstí jako ona neměli. Jen díky tomu, že seděla na zadním sedadle a byla připoutaná bezpečnostním pásem, autonehodu přežila.

Susan, která seděla na levé straně spolujezdce, se uvolnil bezpečnostní pás, a proletěla předním sklem. Utrpěla silné vnitřní krvácení. Přesto, že se lékařům podařilo na několik dní její zdravotní stav stabilizovat, po necelém týdnu na jednotce intenzivní péče v londýnské nemocnici St Thomas svým zraněním podlehla.

A Jeff? Protože seděl na pravém sedadle, a kamion do nich narazil zprava, utrpěl zásah přímo. Byl na místě mrtvý.

O tomto neštěstí, stejně jako o pohřbu Susan a Jeffa Riceových, který se konal 10. července 2009 na hřbitově Highgate v Londýně,

Vicky nic nevěděla. S manželi Riceovými se přišli v ten den rozloučit jen jejich nejbližší přátelé a Susanina sestra Monica s manželem Tomem. Od toho dne by se daly návštěvy u jejich hrobu spočítat na prstech jedné ruky. Monica s Tomem se tam stavili rok poté, aby přinesli květiny. Monica pak zašla na svou zesnulou sestru do Highgate zavzpomínat ještě dvakrát, a to jen proto, že měla cestu do nemocnice St Thomas za Vicky, aby se lékařů zeptala na její zdravotní stav a zjistila, jestli náhodou nenastaly nějaké zásadní změny. I když o těch by jí lékaři samozřejmě ihned telefonicky informovali.

Nyní, 17. září 2011 v pondělí odpoledne, seděla Monica u Victoriiny postele, držela ji za ruku a otupěle koukala na zeleně blikající sinusoidu na počítačovém monitoru. Ukazatel krevního tlaku hlásal hodnotu 110/60. Za těch několik měsíců, co ležela bez známek života upoutaná na lůžko, se její neteř hodně změnila. Jemně bronzový odstín pokožky, kterou Vicky měla už od narození, byl ten tam a její kůže byla bílá jako sníh. Vlasy měla zhruba o patnáct centimetrů delší a odrosty blond melíru tak byly viditelné na první pohled. Největší pozornost ale přitahovaly její pohublé tváře a kostnaté ruce s vystouplými žilami.

A pak se to stalo! Protože byla Monica myšlenkami úplně jinde, sotva ucítila slabý stisk na pravé ruce. Pár vteřin na to se ale změnila i intenzita srdečního tepu, a pípot, který vydával monitor, se ozýval v kratších intervalech. Monica začala jako zběsilá mačkat tlačítko, aby upozornila nemocniční personál v sesterně, že se na pokoji děje něco mimořádného.

Během několika málo sekund do pokoje přiběhl Victoriin ošetřující lékař Connor Hardy se dvěma sestřičkami, které ihned odvedly Monicu z pokoje a zavřely za ní dveře.

Následující minuty se zdály Monice nekonečné. Mezitím, co doktor kontroloval zdravotní stav její neteře, chodila Monica z jednoho konce chodby na druhý. Její razantní krok byl ještě umocněn

klapotem vysokých podpatků černých kozaček. Oříškovými očima bloumala po nástěnkách a četla certifikáty, které visely na zdech. Třikrát vytáhla z kabelky mobil, aby zavolala Tomovi. Pokaždé si ale na poslední chvíli uvědomila, že v těchto prostorách nemocnice je používání mobilních telefonů přísně zakázáno. Samozřejmě mohla zajet do kantýny v přízemí a odtamtud Tomovi zavolat, ale co kdyby se právě v tu chvíli otevřely dveře od Vickyina pokoje, aby jí doktor Hardy sdělil všechny novinky. To nemohla riskovat. Proto chodila dál po chodbě jako lev v kleci a rukou si prohrabovala dlouhé lehce vlnité hnědé vlasy.

Po dvaceti minutách se dveře od pokoje 310 otevřely a doktor Hardy z nich vycházel se širokým úsměvem. I když mu táhlo na padesát, byl to pořád fešák. Prošedivělé vlasy měl střižené na ježka a z azurově modrých očí vyzařovala laskavost a vstřícnost.

„Co se děje? Je v pořádku?“ přiběhla k němu Monica. Na odpověď ani nemusela čekat. Za mohutnou postavou doktora Hardyho totiž viděla Vicky, která byla vzhůru a sestřičky, které jí upravovaly postel do polosedu a natřásaly polštáře pod záda.

„Vypadá to, že se vaše neteř konečně pořádně prospala a usoudila, že je nejvyšší čas vstávat a začít taky něco dělat,“ zažertoval doktor Hardy. „Zatím nemá ponětí, o tom, co se stalo, ani jaký je rok. Samozřejmě za ní teď běžte, ale radil bych vám, abyste jí zatím nic neříkala. Nejlepší bude, když ke mně společně s Tomem přijdete a domluvíme se, jaký postup dál zvolíme.“

„Jistě. Samozřejmě. To chápu,“ přikývla Monica, aniž by odtrhla oči od Vicky. Sotva zaznamenala polovinu z toho, co jí doktor Hardy právě pověděl. „Můžu za ní?“

„Jen račte,“ odpověděl doktor Hardy a ustoupil stranou, aby mohla Monica projít.

„Zlatíčko, jak ti je? Jak se cítíš? Bolí tě něco?“ zasypala ihned Vicky otázkami a přistrčila si k posteli židli, aby si mohla sednout.

„Teto, co se stalo?“ Vicky upřela na Monicu pohled a zelenýma očima se jí podívala zpříma do tváře. „Mám v hlavě šílený zmatek.“

„Na otázky bude čas později. Teď je nejdůležitější, že jsi v pořádku, a že ses konečně probudila z kómatu. Vicky, ani nevíš, jak jsem šťastná, že se na mě konečně díváš a mluvíš!“

„Z kómatu?“ Vicky na tetu vytřeštila oči. „Co je vlastně za měsíc? A kde je máma s tátou? Proč tu nejsou s tebou?“

„Já, ...“, Monica se snažila na její otázky odpovědět, ale neměla vůbec tušení, kde a jak by měla začít. Naštěstí ji zachránilo zaklepání na dveře.

„Paní Greyová, doktor Hardy by si s vámi přál mluvit. Čeká na vás ve své kanceláři,“ informovala Monicu zdravotní sestřička.

„Jistě. Hned za ním zajdu!“ Monica se zvedla ze židle, dala Vicky pusu na čelo a vyšla z pokoje.

Sestřička za ní zavřela dveře. Vicky, s hlavou plnou otázek, zůstala úplně o samotě.

„Prosím, posadte se,“ řekl doktor Hardy a kývl směrem k šedé pohovce v rohu místnosti. „Potřebuji si s vámi promluvit o Vickyině

zdravotním stavu a postupu, jak jí sdělit vše, co se v uplynulých dvou letech stalo.“

„Jistě,“ odpověděli Monica a Tom unisono.

Tom, kterému doktor Hardy okamžitě zavolal, byl služebně kousek od Londýna, a proto mu trvalo jen pár minut, aby se do nemocnice dostal. Tom byl investigativní žurnalista a zároveň pracoval jako reportér na jedné menší televizní stanici Quicker, pro kterou v malém městečku jménem Nordwall točil reportáž o místní zločinecké bandě, která vykrádá obchody a benzínové pumpy. Tom byl téhle partičce na stopě už několik týdnů. Jakmile se doslechl, že o sobě svými krádežemi dala zase vědět, neváhal ani minutu a rozjel se s televizním štábem na místo činu. Když mu asi před půlhodinou začal v kapse vibrovat telefon, byl s prací skoro hotový, a tak slíbil, že do nemocnice dorazí tak rychle, jak to jen bude možné.

Doktor Hardy se ve svém velikém koženém křesle opřel, složil ruce za hlavu a pokračoval. „Co se týká její fyzické stránky, je na tom překvapivě dobře. Samozřejmě je nutné, aby opět nabrala kilogramy, které ztratila, jinak ale neexistuje důvod, proč bychom ji tu měli déle držet. Činnost mozku je v pořádku, krevní testy jsou také v normě, a až přibere, stabilizuje se i krevní tlak. Odhaduji, že zhruba za dva týdny bychom ji mohli propustit.“

„To je moc dobrá zpráva,“ řekl Tom.

„Ale jak jí máme říct o jejích rodičích? Už se mě ptala, proč u ní nejsou,“ zeptala se strnulým hlasem Monica a chytila Toma za ruku. Byla ráda, že je tu s ní, protože pro ni byl velikou oporou. Byl její první velkou láskou. Potkali se před patnácti lety na vysoké škole. On studoval mediální studia a žurnalistiku, ona historii a filozofii. Nad tlustými bichlemi spolu trávili dlouhé hodiny ve školní studovně a vzájemně se podporovali a hecovali k učení a drželi si palce u zkoušek. Když odpromovali, našli si malý byt a pár měsíců

po společném bydlení na hromádce ji Tom požádal o ruku. Bez váhání mu řekla ano. Necelý rok po svatbě, když zemřela Susanina a Moničina matka Rose, se s Tomem přestěhovali do rodinného domku v Langdon Hills, kde se sestrou vyrůstaly a bydlely až do doby, než odešly studovat na vysokou.

„Ano – to bude těžké, a budeme na to muset jít velmi opatrně,“ odpověděl doktor Hardy. „Pro nás je to už minulost, ale pro Vicky to bude čerstvá a moc bolestivá zpráva. Vzhledem k tomu, že jste teď její jediná rodina, navrhuji, abyste jí to sdělili vy. Čím dříve to uděláte, tím lépe. Na psychiatrickém oddělení pracuje moje dobrá přítelkyně, PhDr. Emily Boltová. Pokud byste vy a Vicky potřebovali odbornou pomoc, neváhejte se na ni obrátit. Tady je na ni kontakt,“ informoval je doktor Hardy a podal Monice vizitku PhDr. Boltové.

„Díky moc,“ odpověděli Tom s Monicou a vyšli z kanceláře doktora Hardyho na nemocniční chodbu.

„.... a to je všechno, co o té katastrofě víme,“ dovyprávěla Victorii smutnou story Monica.

„Pane bože,“ vydechla Vicky se slzami v očích. „A já od té doby byla v kómatu?“

„Přesně tak. Když ses včera probudila, byl to zázrak.“

„Nemůžu tomu uvěřit. Máma s tátou jsou mrtví?“ opakovala pořád dokola. „Já...“ Vicky došla slova. V puse měla úplně sucho, a tak naprázdno polkla. „Ráda bych teď byla nějakou dobu sama,“ poprosila tetu.

„Samozřejmě. Kdybys cokoli potřebovala, zavolej!“

Jsme na tebe pyšní! Vždycky tu pro tebe budeme! Jsi celý náš život!
Vzpomínky na rodiče doslova zaplavily Victoriin mozek. Musela se silně štípnout, aby jí došlo, že to všechno je krutá realita, a ne žádná noční můra. Slzy se jí kutálely po tvářích a v očích ji pálilo.

„Tohle nemůže být pravda. Je to jenom hodně špatný a děsivý sen,“ mumlala si pro sebe, i když moc dobře věděla, že všechno, co jí teta a doktoři řekli, se stalo. Teď jí zbývá jediné... Přijmout to a smířit se s tím. A začít žít dál. Tak by si to její rodiče přáli.

„Uuff. Tenhle je poslední,“ informoval děvčata Tom a postavil kufr do rohu vstupní haly jejich domu v městečku Langdon Hills.

„Díky, strejdo!“ Vicky se na Toma smutně usmála a v ruku pevně sevřela hrnek s horkou čokoládou.

Byl studený listopadový podvečer, a přesto, že po celém domě bylo krásné teplo, stačilo na krátkou dobu otevřít dveře a z průvanu, který se přízemím prohnal, naskočila všem husí kůže.

„Tak já si jdu vybalit,“ oznámila Vicky a seskočila z barové stoličky v kuchyni.

„Chceš pomoci?“ zeptala se Vickyina osmiletá sestřenka Amber. Od chvíle, kdy bylo rozhodnuto, že se Vicky přestěhuje do Langdon Hills a bude bydlet s Greyovými, se Vickyina příchodu nemohla

dočkat. Amber ke své starší sestřence vzhlížela a měla ji za vzor. Obdivovala její štíhlou postavu, která vynikla v super módních ohozech, které nosila, zelené kočičí oči a dlouhé hustě promelírované vlasy. Nejvíc ze všeho se jí ale líbil vytetovaný čínský znak – symbol odvahy, který měla Vicky na levé lopatce a piercing s malým růžovým kamínkem v pupíku. Až jí bude patnáct, a jestli jí to mamka dovolí, chtěla si nechat udělat taky tetování. V porovnání s Vicky si však Amber připadala jako šedá myška. Měla šedomodré oči a světle hnědé po ramena dlouhé vlasy. A aby toho nebylo málo, tak jí při poslední návštěvě zubní ordinace doktorka řekla, že je téměř jisté, že bude muset nosit rovnátka.

„Díky, jsi hodná, ale raději bych teď byla chvíli sama,“ odpověděla Vicky. „Strejdo, vyneseš mi prosím ty kufry nahoru do pokoje?“

„Jistě!“ kývl Tom a popadl velký černý kufr.

„Za hodinu bude večere,“ zavolala na ně ještě Monica, než zmizeli v hale.

Vicky vešla do svého nového pokoje a nestačila se divit! Teta se strejdou si dali opravdu záležet, aby se u nich Vicky cítila jako doma. V rohu pokoje stála její stará dřevěná postel, kterou dostala, když jí bylo dvanáct. Dokonce i peřiny byly potažené povlečením s motivem Eiffelovky, které jí před čtyřmi lety přivezla Tiffany ze své první návštěvy Francie. Na polštáři trůnil medvídek Teddy a na nočním stolku vedle postele stála zarámovaná fotka Vicky a jejích rodičů, která byla vyfocena před třemi roky na Štědrý den. Ten den si pamatovala do sebemenších detailů. Skoro, jakoby se to stalo včera. Táta přitáhl den předtím se svým kamarádem Austinem skoro dva metry vysoký vánoční strom, který pak Vicky a Susan dopoledne na Štědrý den zdobily. Aby mohly dát na jeho špičku krásnou zlatou hvězdu, musel vzít Jeff Vicky na ramena, aby tam dosáhla. Na samotnou večeri se pak všichni slavnostně oblékli: Susan si navlnila krátké blondáté vlasy a oblékla jednoduché áčkové šedo-černé šaty, Jeff si vzal nové šedé kalhoty a černou

košili a Vicky se nasoukala do těsných bílých skinny kalhot a černého trička se stříbrným nápisem Guess a do vlasů si dala stříbrnou čelenku. Celým jejich domem v Londýně se tehdy linula neodolatelná vůně pečeného krocana a šťouchaných brambor s česnekem a bylinkami a z rádia zněla vánoční píseň All I Want For Christmas Is You od Mariah Carey.

Vicky ztěžka polkla, a aby se nerozbrečela, strčila fotku do šuplíku. Dívat se na obrázek šťastné rodiny, kterou před lety Riceovi bývali a vzpomínat na rodiče, bylo pro Vicky ještě moc bolestivé.

Když jí strejda o pár minut později přinesl další dva kufry, zavřela na něm dveře, opřela se o ně a zhluboka se nadechla. Přesně věděla, co udělá jako první: v hromadě cédéček našla nové album Simple Plan a disk vložila do malé černostříbrné hifi soupravy Sony. Kolečko s nápisem *volume* otočila na maximum. Když uslyšela první tóny hitu You Suck At Love, měla pocit, jakoby její tělo zaplavil příliv energie.

Rozhodla se, že vybalování nebude odkládat, a tak rozepnula zip u prvního kufru. Přesně jak očekávala – oblečení v něm bylo naházené bez ladu a skladu. Otevřela skříň: na ramínka začala věšet bundy, kabátky a košile, trička skládala do vysokých vyrovnaných komínků, ponožky a spodní prádlo házela do šuplíků a džíny překládala na půl a vrstvila na sebe do přihrádek. Sama se nestačila divit, jak rychle jí to jde od ruky. Když bude takhle pokračovat, bude mít během víkendu všechno vybalené.

Po půl hodině si Vicky řekla, že je na čase, dát si menší pauzu. S hrníčkem už úplně studené horké čokolády přešla k oknu. Roztáhla žaluzie a zadívala se do ulice osvětlené řadou pouličních lamp. V protějším okně zahlédla starší sousedku, která ostřížím zrakem pozorovala dění na ulici a koukala, co se děje u sousedů doma. O kus dál si všimla zamilovaného páru, který právě vcházel ruku v ruce do jednoho baráku. Jinak byla ulice úplně prázdná.

V tu chvíli se ozval hlasitý hlas tety Monicy: „Večeře je na stole!“

Vicky zatáhla žaluzie a cestou ke dveřím se sama sebe zeptala: „To jsem zvědavá, co všechno mě tady čeká...“

O deset měsíců později...

Vicky se probudila a podívala se na mobil. Bylo úterý 31. srpna, 9:15 hodin ráno. Před sebou měla poslední volný den. Zítra bude v tuto dobu už na střední škole Sawyers Hall College.

Během uplynulých měsíců si Vicky v Langdon Hills našla několik kamarádů a začala se tu konečně cítit jako doma. Se svou bývalou kamarádkou Tiffany se viděla pouze jednou, když jela do Londýna na kontrolní vyšetření. Od té doby si párkrát zavolaly a napsaly, ale po dvou letech, co byla Vicky v kómatu, si najednou neměly už moc co říct. Každá byla někde jinde, a to nejen, co se místa týče. Nejdřív si volaly jednou týdně, pak jednou měsíčně. Nakonec se veškerá jejich komunikace scvrkla na přání k Vánocům a narozeninám.

Nejdřív to bylo Vicky líto, ale když poznala nové přátele a Monica s Tomem jí navíc koupili štěně Jack Russell Teriéra, kterého pojmenovala jednoduše Dog, byl stesk po Tiganny ten tam. A byla to právě Dogova zásluha, přesněji jeho neposlušnost, díky které se seznámila s pihovatou sympatickou brunetkou Elizabeth Newmannovou a jejím bráchou – dvojčetem Willem. Ti dva zrovna připravovali věci na zahradní grilovací párty, když Dog ucítil vůni masa a proběhl skrz husté křoví na pozemek Newmannových. Vicky na Doga volala, aby se vrátil, ale ten ji vůbec nebral na vědomí. Nakonec jí nezbylo nic jiného než na sousedy zazvonit, a poprosit je, jestli by mohla projít jejich domem na zahradu, kam Dog zaběhl. Liz ji tehdy otevřela v růžových sportovních kraťasech

a černém tričku značky Nike. Na nohách měla jen žabky, takže byly vidět její černě nalakované nehty. Zrzavé vlasy měla zapletené do volného copu a přerostlá ofina jí padala do očí. Za ní stál brácha Will, a hned na první pohled bylo vidět, že jsou dvojčata. Stejně jako Liz, i Will měl úzký oválný obličej posetý desítkami pih a krátké zrzavé vlasy, které se mu lehce vlnily. Volné skejtácké kalhoty měl stažené na půl zadku, takže mu byly vidět černé boxerky s nápisem Diesel. Vzhledem k tomu, že bylo ten den velké vedro, byl do půl těla nahý. Vicky si tak nemohla nevšimnout vyrýsovaných břišních svalů a vypracovaného hrudníku, který mu, stejně jako obličej, zdobilo veliké množství pih. Od prvního okamžiku věděla, že tahle dvojčata budou jejími přáteli. A nemýlila se. Když si o pár minut později odnášela Doga v náručí, pozval ji Will na večerní grilovačku.

O necelý týden později, co se skamarádila s Liz a Willem, potkala svého nejlepšího kámoše z dětství Jeremyho, se kterým jako malá holka zažila spoustu dobrodružství, a kterého brala skoro jako svého brácha. Pravidelně se s ním vídala rok co rok, když jezdila s rodiči k tetě a strejdovi na letní prázdniny. Naposledy ho viděla před čtyřmi roky, a proto, když do něj v supermarketu vrazila nákupním vozíkem, skoro ho nepoznala. Je neuvěřitelné, jak rychle se kluci v pubertě mění, pomyslela si. Dříve krátké hnědé vlasy si nechal narůst do delšího mikáda a vrchní část měl staženou do culíku. A byl o poznání vyšší. Dřív, když stáli vedle sebe, převyšoval Vicky jen o pár centimetrů. Teď byl víc jak o hlavu větší. Jediné, co se na Jeremym nezměnilo, byly jeho tmavě hnědé oči a výrazné lícní kosti.

Jeremy byl vůbec první člověk, se kterým Vicky o pár dní později mluvila o všem, co se jí a jejím rodičům stalo. Když mu to dovyprávěla, pevně ji objal a nechal ji, aby se vyplakala. Do té chvíle neměla ani ponětí, jak moc tohle potřebovala. Ulevilo se jí a ze srdce jako by jí spadl veliký balvan.

Kluk, který jí ale opravdu zamotal hlavu a vryl se jí hluboko do srdce, nebyl ani Will, ani Jeremy. Zamilovala se do školního playboye – závodního plavce Mikea Frosta. Mike byl modrooký blondák se svalnatým dokonalým tělem, na kterého letěla snad

každá holka. Seznámili se spolu na sportovních hrách, které se v Langdon Hills konaly pravidelně několikrát do roka. Vicky tam byla fandit Liz, která soutěžila se sedmnáctiletou Kimberly Whitovou proti hráčkám ze sousedního městečka South Fields ve čtyřhře v tenise. Liz s Kimberly po více jak dvouhodinovém utkání nakonec porazily Rachel Quinnovou a Becky Roseovou 7-5, 6-2 a 6-2. Když pak, u stánku s občerstvením, kupovala pro sebe a Liz ledovou tříšť, chybělo jí při placení několik centů. Mike, který stál ve frontě za ní, se zachoval jako pravý gentleman a celé to zaplatil. Na večer se pak domluvili, že zajdou do kina a na burger. Od té doby uplynulo několik měsíců a Vicky s Mikem byli pořád jako dvě hrdličky, kvůli čemuž si ji Liz občas dobírala a říkala, že se chovají jako snoubenci.

Vicky se usmála a posadila se. Všechno se vyvíjelo perfektně! I když jí rodiče pořád hodně chyběli, naučila se žít bez nich! Místo v jejím srdci budou mít Susan s Jeffem pořád a vzpomínky, které na ně má, jí už nikdo nikdy nevezme. Na vlastní kůži poznala, že čas pomalu zahojí všechny rány. Bylo jí sedmnáct let a prožila věci, o kterých její vrstevníci nemají ani tušení.

Vstala z postele a přešla k zrcadlu, které stálo v rohu místnosti. Stejně jako každý den, i dneska se na sebe zadívala a řekla sama sobě: „Vypadáš skvěle. Měj se ráda a budou tě mít rádi i ostatní!“ Pak se na sebe zašklebila, natáhla si džíny a černé tričko s bílým nápisem Adidas přes prsa a běžela dolů na snídani.

„Dobré ráno,“ pozdravila Toma, Monicu a Amber a nasypala si plnou misku cereálií Nesquick a zalila je mlékem.

„Ahoj zlato, jak se vyspala?“ zeptala se teta.

„Skvěle. Poslední den prázdnin, tak jsem si mohla ještě trochu zalenošit,“ odpověděla Vicky a pustila se do snídane.

„Co máš dneska v plánu? Budeš doma na oběd?“

„Chceme jít s Liz do obchodáku. Potřebuju ještě nějaké věci do školy a chci si koupit novou teplákovou soupravu na tělák. Myslím, že pak zajdeme někam na pizzu. Nevadí?“

„Jasně, že ne. Dobře se bavte. Uvidíme se večer. Chcete přivést něco z farmářských trhů?“ zeptala se cestou ke dveřím a z košíku v hale si vzala klíčky od auta. Kromě toho, že byla Monica matkou a manželkou na plný úvazek a roli dokonalé hospodyňky zvládala na jedničku, zajímala se také o eko a bio produkty, a proto každých čtrnáct dní jezdila na okraj města, kde se konaly farmářské trhy. Vždycky se vrátila s košíkem plným čerstvého ovoce a zeleniny, domácího medu, pečiva a těstovin a vynikajících ryb a sýrů. Pak své rodině a známým, které pozvala na oběd nebo večeři, do detailů popisovala, jaké vitamíny a stopové prvky tyhle suroviny obsahují, a co všechno dělají pro své zdraví jen tím, že je jedí.

„Jestli budou mít zase ten výborný meruňkový koláč, tak mi ho vezmi,“ poprosila Amber, která sladké milovala.

„Dobře, tak se tu mějte a pěkný den!“

„Tobě taky,“ odpověděli Tom, Vicky a Amber jednohlasně.

„Já už taky musím letět,“ řekla Amber, stáhla si dlouhé hnědé vlasy do culíku a seskočila ze židle.

Victoriina devítiletá sestřenka chodila pravidelně třikrát týdně do jezdeckého kroužku. Koně milovala odmalička, a tak ji před dvěma lety rodiče zapsali do jezdeckého oddílu Lucky Horse. Od té doby byl hřebčín jejím druhým domovem. Dlouhé měsíce v Lucky Horse jenom čistila stáje, hřebelcovala a osedlávala koně, čistila jim

kopyta a vykonávala další pomocné práce. Před třemi měsíci si ale poprvé vyzkoušela, jaké to je sedět v koňském sedle. Byla nadšená. Trenérka ji slíbila, že pokud na sobě bude pracovat, mohla by se už příští rok na jaře zúčastnit závodů juniorek. Amber se toho chytla a dala si svou účast v závodech za cíl! A co víc – umístí se na některém z prvních tří míst!

Vicky jí s plnou pusou zamávala na pozdrav, mrkla na ni a zvedla palec na znamení úspěchu.

„Co budeš dělat ty, strýčku?“ zeptala se, když konečně polkla.

„Asi si půjdu zastřílet pár jamek na green,“ odpověděl Tom, který byl už přes deset let vášnivý golfista a člen golfového klubu Kingdom of Golf. Vicky doprovázela strejdu na golfové hřiště zatím pouze jednou, a to hlavně proto, aby si vyzkoušela, jaké to je řídit golfové autíčko.

„Tak ať máš dobrou trefu,“ popřála strejdovi, dala miskou od snídaně do myčky a běžela na sraz s Liz.

„Uufff, to jsem se teda nacpala,“ prohlásila Liz, když spolkla poslední kousek pizzy Hawai a otřela si ubrouskem pusou.

Vicky pomalu zdolávala svou obří porci gnocchi quattro formaggi a litovala, že si předtím dala točenou čokoládovou zmrzlinu. Měla velké oči a teď už byla úplně plná. „Asi brzy prasknu,“ postěžovala si.

„Já tě varovala,“ smála se Liz.

„Ale nedostatečně,“ postěžovala si Vicky a odsunula nedojedený talíř na okraj stolu.

Bylo po třetí hodině odpoledne a kamarádky za sebou měly skoro čtyřhodinový nákup. Vicky si koupila novou tašku do školy značky Dakine a černobílou teplákovou soupravu Nike. Liz, která hrála už osm let závodně tenis a tréninky jí začínaly příští týden, si koupila novou tenisovou raketu značky Wilson, tenisové míčky a sportovní podprsenku Puma.

„Máš strach?“ zeptala se z ničeho nic Liz.

„Proč?“ nechápala Vicky.

„Vždyť víš. Zítra budeš mít ve škole premiéru. Sice tu už spoustu lidí znáš, ale to víš, každý nováček vyvolá pozdvižení. Chce to udělat co možná nejlepší první dojem.“

„Prostě budu sama sebou,“ odpověděla lhostejně Vicky, ale žaludek se jí stáhl. Vzhledem k tomu, jak byla přecpaná, tak se jí udělalo docela špatně. Lokla si vody a dělala jako by nic. „Půjdeme?“ zeptala se, aby odvedla řeč jinam.

„Jasně, hodím tě domů,“ kývla Liz, vstala a ze země popadla hromadu tašek.

„Vicky, ne že by mi vadilo všude tě vozit, ale nemyslíš, že je načase, aby sis udělala řidičák?“ zeptala se Liz cestou do podzemních garáží.

„Hmm,“ zabručela Vicky. „Možná příští prázdniny.“

Od doby, co měla s rodiči autonehodu, neměla Vicky auta zrovna dvakrát v lásce, a proto jezdila raději metrem nebo autobusem. Z pouhého pomyslení, že by se posadila za volant, se jí dělalo zle. I Jeremy jí několikrát nabídl, že spolu můžou zajet někam za město nebo na velké parkoviště, aby si řízení alespoň vyzkoušela. Pokaždé si ale vymyslela nějakou výmluvou, proč to zrovna nejde nebo to jednoduše přešla nebo zamluvila něčím jiným.

„Zítřka v osm tě vyzvednu. Buď ready,“ loučila se Liz s Vicky o dvacet minut později, když jí zastavila před domem. Když Dog uslyšel přijíždějící auto a Lizyjn hlas, vyběhl na dvorek před barák a začal štěkat, vrtět ocasem a skákat na branku, která byla zavřená na zástrčku.

„Klid Dogu, hodný pejsek,“ zavolala na něj Vicky, a z kufru auta si vzala hromadu tašek. Pak se otočila k Liz. „Žádný strachy. Jak se znám, budu vzhůru ještě před zazvoněním budíku. Pozdravuj rodiče a bráchu.“

„Jasně, vyřídím. Hezky se na zítřek vyspi,“ zakřičela na ni Liz a zamávala jí z okénka svého červeného Fordu Ka.

KAPITOLA 3

VTIPÁLEK, FRAJER, DAREBÁK

„Co tu dělá sexy holka jako ty úplně sama?“ zeptal se neznámý potetovaný frajer blondýnky s černě orámovanýma očima u baru. Ta si přehodila nohu přes nohu, takže krátká černá minisukně, kterou na sobě měla, se poposunula ještě o kousek výš.

„Mimochodem, jmenuju se Dereck,“ řekl a prohrábl si delší tmavě hnědé vlasy, ve kterých mu zářil peroxidově bílý proužek.

„Tori,“ odpověděla mu holka na baru a obrátila do sebe panáka vodky.

„Dáš si ještě jednoho?“ zeptal se Dereck a ukázal na prázdnou skleničku.

„Třeba příště,“ usmála se na něho Tori, vzala si kabelku a odešla z baru.

Klapot jejích podpatků se rozléhal místností ještě několik sekund.

„A to nejdůležitější nakonec,“ shrnula první a zároveň poslední hodinu toho dne profesorka Karen McGillová a posunula si dioptrické brýle s tmavě modrými obroučky na kořen nosu. Pak se podívala směrem k Vicky a pokračovala: „Privítejte u nás novou studentku, Victorii Riceovou z Londýna. Vicky, kdybys cokoli potřebovala, obrať se na mě. Dveře mého kabinetu mají číslo 10 a najdeš ho ve druhém patře. Vy ostatní na ni buďte hodní a proveďte ji školou. Řekněte jí, kde co najde a jak to tu chodí. Přeju vám pěkný zbytek dne a zítra se tu zase uvidíme,“ rozloučila se McGillová se studenty a vyšla ze třídy.

Když opouštěla třídu, pár týpků v zadních lavicích se postavilo a začalo frajersky tleskat a pískat.

„Co je to dneska s tebou?“ zeptala se o pár minut později Liz, když si s Vicky dávaly věci do skříňky.

„To neřeš. Jsem jen hrozně unavená. Dlouho jsem nemohla usnout, a pak se mi zdál takový pitomý sen. Potřebuju se pořádně vyspat,“ odpověděla Vicky nepřítomně.

„Spíš vypadáš, jako bys proflámovala noc,“ poznamenala Liz.

„Vážně vtipný,“ mrkla na ni Vicky, ale aspoň se konečně usmála.

„Zdar holky. Dneska to byla naštěstí rychlovka. Nezajdeme někam posedět?“ objevil se u Liz a Vicky z ničeho nic Mike.

„Proč ne? Musíme do týhle mrtvoly nalít alespoň litr kafe,“ přikývla Liz a šťouchla do Vicky.

„Co se děje, brouku? Nemohla jsi na dnešek dospat?“

„Kdyby dospat,“ vzdychla Vicky a nacpala si do pusy žvýkačku s jahodovou příchutí.

„Oukej. Tak ve dvě ve Starbucks,“ zakřičel na holky Mike a běžel za partou kámošů, kteří stáli na školním hřišti a volali na něj.

„Co to bude, holky?“ zeptal se sympatický blondák v zelené košili, na které byla připchnutá vizitka se jménem Brody.

Liz s Vicky dorazily do Starbucks dřív než kluci. Teď stály u pokladny a pročítaly si nabídku desítky druhů káv, které jejich menu nabízelo.

„Já si dám dvojitě frappé s cukrem a mlékem,“ řekla Vicky.

„Pro mě mangové smoothie,“ dodala Liz.

„Tak co je s tebou?“ zeptala se Liz, když se posadily ke stolku u okna, aby je kluci viděli, až budou přicházet.

„Nic, akorát se nějak necítím ve své kůži,“ odpověděla Vicky. „No, vlastně jedna divná věc se stala. Když jsem se ráno oblékala do školy, našla jsem ve skříni černou minisukni, o které nevím, že bych si ji kupovala. Asi to byl jenom vtípek od Amber.“

„Tebe rozhodila jedna sukně? To jako vážně?“ smála se Liz. „Co já

bych za to dala, kdybych našla ve skříni oblečení navíc!“

„Jen si ze mě utahuj. Až budeš mít nějaké trable, tak se ti budu taky posmívat,“ rýpla si Vicky.

„Čau krásky, co se na sebe tak šlebíte?“ zeptali se Mike s Willem a usrkli z kelímků naplněných ledovým karamelovým latté.

„To je mezi námi děvčaty,“ odpověděly holky jednohlasně a rychle přešly na jiné téma. „Co jste dělali celé dopoledne?“

„Byl jsem se zapsat do plaveckého oddílu a Will zkoušel nové triky na skejtu na U-rampě. Nemáte hlad? My jsme naposledy snídali,“ zeptal se Mike.

„Ani ne, ale jestli chcete, můžeme se přesunout někam jinam,“ odpověděla Liz.

„Skvělý. Tak zvedněte zadky a jdeme,“ zavelel Will. „Hlady už skoro šilhám.“

Vicky, Liz, Mike a Will byli pár metrů od pizzerie Santiago, když se k nim z ničeho nic přichomýtl potetovaný kluk s delšími hnědými vlasy, na kterých bylo jasně vidět, že o ně šampon s kondicionérem nezavadily už několik dní.

„Hej, bloncko,“ kývl směrem k Vicky. „Nedělej, že mě neznáš. Včera v noci si tak upejpavá nebyla!“

„Hmm?“ Vicky se otočila jeho směrem s nechápavým výrazem v

obličej. „Asi sis mě musel s někým splést. Vůbec netuším, co jsi zač!“

„Když myslíš... O tom si můžeme pokecat večer v baru,“ mlaskl na Vicky a s partou kámošů se odporoučel pryč.

„Co to mělo znamenat?“ zeptala se Liz.

„Absolutně nemám tucha,“ odpověděla Vicky, a snažila se, aby její hlas zněl pevně a přesvědčivě. „Nejspíš potkal někoho, kdo mi je podobný. Vzhledem k tomu, jak byl asi sjetej, tak si nepamatuje, jak ta holka vypadala.“

„Ještě teď to z něj táhlo jako ze sudu,“ neodpustil si poznámku Mike.

„Myslím, že každému z nás je jasné, že by Vicky o takového týpka ani okem nezavadila. Tak co? Můžeme se jít konečně najíst?“ uzavřel debatu Will a vykročil směrem k pizzerii.

Když si o pár minut později zapsala sympatická černovlasá servírka jejich objednávku, otočil se Will se starostlivým kukučem na svoji ségru: „Opravdu si nedáš nic k jídlu?“

„Ne, tati!“ odpověděl Liz a šťouchla ho do žeber. „Za týden mi začínají tenisové tréninky, tak se musím hodit trochu do formy. Přes prázdniny jsem přibrala skoro tři kila, a ta jsou v krátké sportovní sukni dost vidět.“

„Jak chceš. Jen mám o svou malou sestřičku trochu strach. V poslední době jsem tě viděl jíst akorát müsli, ovoce a jogurty a pít energy drinky a litry kafe.“

„Jsem v pohodě, jasný?! Můžeme přejít na jiné téma?“ zeptala se Liz naštvaně.

„Nečerti se. Radši si dej tiramisu a buď v klidu,“ dobíral si ségru Will.

„Jaké jsou ve škole volitelné předměty?“ zeptala se Vicky a napila se jablečného džusu, který před ní servírka právě postavila.

„Máme spoustu sportovních oddílů, třeba fotbal, plavání, tenis, atletiku, lakros, volejbal nebo basket. A pak taky výtvarku, hudební a pěvecký sbor a keramiku,“ informoval ji Will. „Chceš se někam zapsat?“

„Možná,“ odpověděla mu Vicky. „Vy všichni máte na odpoledne program. Liz tenis, Mike plavání a ty jsi od nevidím do nevidím ve skejt parku. Nevím, co s volným časem...“

„Za zkoušku nic nedáš, když tě to nebude bavit, tak tam jednoduše přestaneš chodit. To je výhoda nepovinných předmětů,“ radil dál Will.

„Tys v Londýně do žádného kroužku nechodila?“ zeptala se Liz a odhrnula si z očí pramen zrzavých vlasů, který jí tam neustále padal.

„Jako malá jsem chodila na balet, a ve dvanácti jsem začala hrát volejbal, jenže pak se stala ta nehoda a...“, Vicky se odmlčila a zavrtěla hlavou. Kamarádům bylo z jejího gesta jasné, že potom už nikam nechodila a že rozhodně není na místě, aby se jí dál vyptávali.

„A je rozhodnuto,“ řekl Mike a pohladil Vicky po vlasech. „Zapíšeš se na volejbal.“

„Nebo vyzkoušej lakros. Táta ho na škole trénuje dvě odpoledne v týdnu už asi pět let, a může ti ve volnu dávat hodiny navíc, takže se do toho dostaneš raz dva,“ navrhla Liz.

„To zní docela dobře,“ odpověděla Vicky a posunula se od Mikea kousek dál, aby mezi ně mohla servírka postavit talíř s pizzou Hawai, ze které se linula vůně opečené šunky a ananasu a ještě se z ní kouřilo.

„Fajn, tak když budeš chtít, můžeme zítra po škole zajít za tatškou. Řekne ti co a jak, kdy je trénink a vysvětlí ti pravidla hry. Neboj, není to nic složitého,“ pokračovala Liz.

„Dobře,“ přikývla Vicky a zakousla se do křupavé pizzy.

„Skvělý, aspoň budu mít záminku chodit očumovat desítky hezkých holek v mini šortkách,“ popichoval Vicky Mike.

„To si zkus,“ odsekla Vicky a dala mu kus pizzy do pusy, aby byl konečně zticha.

„Tak se hned nečerti. Jenom jsem si dělal legraci,“ zahuhlal s plnou pusou.

„Kde je vlastně Josh? Naposledy s námi zapařil na konci prázdnin. Od té doby jako by se po něm slehla zem,“ zeptal se ségry Will.

Josh Mills byl Lizyn kluk. I když spolu tihle dva chodili už skoro rok, tak o něm ona i její přátelé věděli jen málo. Hned na začátku vztahu, když se ho Liz zeptala na rodiče, tak jí řekl, že ho máma opustila krátce po narození a táta Steve mu zemřel před třemi roky na rakovinu plic. Pak se přestěhoval do Langdon Hills, kde bydlel u strýčka Colina. Ale vzhledem k tomu, že Colin Mills byl vášnivý lovec divoké zvěře a ptactva, tak skoro všechnen čas trávil se svými kamarády myslivci a psem – německým ovčákem Ronym v lese, na polích nebo na výstavách. Josh si tak mohl celé dny dělat, co chtěl. Střední školu dokončil už loni, a kromě občasného vypomáhání v autoservisu, u benzínky nebo ve skladu místního supermarketu neměl nic moc na práci, a tak nebylo výjimkou, že si jednou za čas sbalil batoh a na pár dní někam zmizel, aniž by komukoli cokoli řekl. Když se ho Liz zeptala, kde a s kým celou dobu byl a co dělal, odpověděl jí, že nemá žádný důvod žárlit nebo si dělat starosti, že si jenom potřeboval odpočinout a vyčistit hlavu. Pak vždycky šikovně změnil téma, takže se toho Liz nikdy víc nedozvěděla.

Vicky si proto občas kladla otázku, proč s ním Liz pořád je. Sama by totiž s takovým klukem sotva vydržela. Na druhou stranu ale moc dobře chápala, co na něm Liz vidí. Joshovi bylo devatenáct, měřil skoro 195 cm a jeho tělo bylo samý sval, což Vicky dost dobře nechápala, protože pokud věděla, tak nedělal žádný sport – teda když nepočítá občasnou jízdu na kole. Světle hnědé vlasy měl vyšisované od sluníčka a z modrozelených velkých očí se podlamovala kolena nejedné holce. Korunku tomu všemu nasazovala špičatá brada s d'olíčkem uprostřed a malá tmavě hnědá piha nad levým obočím. Ať už Vicky chtěla nebo ne, jedno musela Joshovi přiznat – tenhle tajemný kluk, který s sebou všude nosil fotoaparát značky Canon, měl velké charisma.

„Dostat za tuhle otázku pokaždé libru, tak už jsem milionářka,“ odpověděla Liz a napila se své coly light. „Doufám, že se alespoň objeví na párty, která se koná v pátek k zahájení nového školního roku u Cheryl doma.“

„Kdo je ta Cheryl vlastně zač?“ zeptala se Vicky. Nebylo to poprvé, co o holce s tímhle jménem slyšela.

„Cheryl je prostě Cheryl,“ shrnula do jedné věty Liz, což se jejímu bráchovi ani trochu nelíbilo, a tak si vzal její podrobný popis na starost. „Cheryl Collinsová je už od prváku nejpopulárnější holkou na škole. Vede dívčí partu β-hot-girls, a jedou po ní snad všichni kluci. Kromě toho, že je to fakt sexy kočka, dovede být i pořádná mrcha. Má dost zazobané rodiče, kteří jí nikdy na nic neřekli ne, a tak si myslí, že si může koupit všechno a všechny.“

„Podle mě je až příliš umělá,“ ohrnula nad skvělou Cheryl nos Liz. „Má zhuštěné a prodloužené vlasy i řasy, nosí schválně modré kontaktní čočky, protože její přirozená barva očí je obyčejná šedomodrá, má umělé nehty s francouzskou manikúrou, a troufám si říct, že si taky nechala o prázdninách zvětšit prsa. Dost pochybuju, že by jí během dvou měsíců vyrostly o dvě velikosti.“

„Páni, ty ji teda opravdu nemáš v lásce,“ podotkla Vicky.

„Až ji poznáš, budeš na tom úplně stejně. Navíc si loni dělala zálusk na Mikea,“ neodpustila si poznámku Liz.

„Vážně?“ zeptala se Vicky a otočila se k Mikeovi, který byl v tu chvíli v obličeji rudý jako rajče. „Ty si s ní něco měl?“

„Hmm? Neee! Asi dvakrát jsme byli na rande, ale nikam to nevedlo,“ zamumlal Mike.

„Tak už dost o Cheryl. Konec konců si na ní uděláš v pátek obrázek sama,“ ukončil debatu Will, a poprosil servírku, která šla zrovna kolem jejich stolu, o účet.

„Budete platit zvlášť nebo dohromady?“ zeptala se.

„Dohromady, a kreditkou,“ skočil jim do řeči Mike a svou štědrostí doslova vytřel kámošům zrak.

„Ted' narovinu,“ řekla o půl hodiny později Vicky Liz, když se s klukama rozloučily před pizzerií. Mike šel s Willem do skateshopu pro nová kolečka k jeho skejtu a holky si šly sednout do parku. „Mám si kvůli té Cheryl dělat starosti?“

„Myslím, že můžeš být v klidu. Mike je do tebe blázen. Navíc loni měl možnost se Cheryl chodit, a nevyužil jí.“

„Každopádně si budu na tu krasotinku radši dávat pozor,“ usmála se Vicky. „Máš dneska ještě něco v plánu?“

„Zkusím se zastavit u Joshe. Třeba budu mít štěstí a bude doma,“ vzdychla Liz.

„Dobře. Tak teda zítra ve škole,“ rozloučila se s kamarádkou Vicky a zamířila k autobusové zastávce.

„Ty si na mě vážně nepamatuješ, nebo sis hrála na nóbl slečinku jen proto, že tam byli tví kámoši?“ zeptal se Vicky neznámý kluk, na kterého narazila před pár hodinami před pizzerií, a který si právě ted' sedl vedle ní na volné sedadlo v autobuse. Z jeho zrychleného dechu bylo poznat, že musel utíkat, aby autobus stihl, než odjede.

Vicky si kluka po své pravici pozorně prohlédla. „To nemůže být pravda. Vypadá jako ten kluk, co se mi o něm zdálo. Dokonce má i vytetovaného stejného čínského draka na pravé paži,“ prolétlo jí hlavou během několika vteřin.

„Tak to začíná vypadat, že už ti nejsem tak úplně cizí,“ řekl a mrkl na ni. „Jestli si nemůžeš vzpomenout na jméno, tak jsem Dereck. Dereck Clayton.“

„Hele, opravdu nevím, o co ti jde. Ale nejsem ta, kdo si myslíš, že jsem. Tohle celé nedává vůbec žádný smysl,“ zamumlala Vicky, zvedla se ze sedadla a šla ke dveřím, protože autobus právě zastavil na zastávce. I když obvykle vystupovala až o stanici dál, přála si být od toho divného potetovaného kluka, co nejrychleji pryč.

„Jak myslíš. Ale mě se jen tak nezbavíš. Určitě se brzy uvidíme,“ stihl říct ještě Dereck než Vicky vystoupila z autobusu.

„Tohle je vážně hodně divné,“ pomyslela si Vicky a sledovala odjíždějící autobus.

KAPITOLA 4

PROTIVNÁ, BOHATÁ HOLKA

„Kluci, kdo z vás si se mnou zahraje šipky o panáka?“ zeptala se Tori Derecka a jeho dvou nejlepších kámošů – Camerona a Blakea, když přišla do baru Black Hell a sundala si černou koženou bundu. Bylo krátce po půlnoci a v podniku už bylo poměrně živo. Z repráků v rohu místnosti se šířil dost hlasitý remix tanečních a r'n'b hitů. Zrovna hrála písnička Rude Boy od Rihanny.

„Co tímhle ta holka sleduje?“ proletělo Dereckovi hlavou. „Ale co, jestli si chce hrát, budeme si hrát!“

„Čau! Tak ses sem vrátila, co?“ zeptal se a posadil se vedle ní na barovou stoličku.

„A proč taky ne? Vždyť je to tu bezva. Navíc sem chodí frajeři, jako jsi ty. Mimochodem, minule jsem ti ani neřekla, jak se jmenuju. Jsem Tori, s měkkým ‚i‘,“ odpověděla a usmála se na něho.

„Takže, Tori s měkkým ‚i‘, dáme si match v šipkách?“ chytil se její nabídky Dereck.

„Že váháš. Ukážu ti, jak se skóruje,“ mrkla na něj Tori a přešla k terči, ze kterého vytáhla tři zabodnuté šipky. „Chceš začít?“

„Dáma má přednost,“ řekl Dereck a žertovně se uklonil. Pak kousek ustoupil, aby se mohla Tori postavit před terč a koutkem oka ji pozoroval. Jak se snažila soustředit, kousala se do spodního rtu.

„Trefa!“ zajásala Tori, když trefila double, a pak desítku a patnáctku. „Teď se předved’ ty,“ řekla a podala Dereckovi šipky. Jejich ruce se na chvíli dotkly a Tori ucítila, jak se jí najednou rychleji rozbušilo srdce.

„Žádný problém, sleduj,“ odpověděl Dereck a zamířil. Dvěma ze tří šipek zasáhl střed. Automat v tu chvíli začal hrát vítěznou melodii. „Co říkáš teď?“ otočil se k Tori, která nemohla uvěřit vlastním očím a na terč zírala s pusou dokořán.

„Že bys to už někdy hrál?“ podotkla a kývla na barmana, aby jim nalil panáky vodky. „Tak na zdraví,“ řekla a podala Dereckovi skleničku.

„Na tebe, krásko,“ odpověděl Dereck a obrátil do sebe panáka na ex. „Chceš si dát odvetu?“

„Proč ne?“ řekla Tori. „Větší nakládačku už stejně dostat nemůžu.“

Ve hře pokračovali ještě několik minut. Pak se přesunuli k malému stolku v rohu místnosti, objednali si dvě mojita a skoro dvě hodiny si povídali. Díky tomu Tori zjistila, že Dereck ve skutečnosti není zdaleka takový frajer a lump, na jakého si hraje. Pravdou bylo, že se jí začínal docela líbit. Peroxidový proužek v dlouhé patce tmavých vlasů ho dělal zajímavým a sexy, a vynikly tak jeho tmavě hnědé oči a černé obočí. Navíc měl po těle spoustu tetování, a to se Tori dost líbilo. Na pravé straně krku měl čínský znak, který prý znamená pravdu a upřímnost, na levém předloktní měl nějaký latinský citát, na pravé paži měl obrázek čínského draka, a protože měl kratšasy pod kolena, tak viděla, že má kolem levého lýtka asi pět centimetrů

široký pás. Byla si ale jistá, že bude mít kérek ještě mnohem víc.

„Čau lidi, můžeme si přisednout?“ přerušili jejich rozhovor Blake s Cameronem a už se natahovali pro židle u sousedního stolku.

Tori se na sebe s Dereckem podívali, a jako by si dali pouhým pohledem tajné znamení. „No, vlastně... My už jsme to chtěli pro dnešek zabalit,“ řekli současně a zvedli se od stolu. „Pokecáme příště, oukej?“ zavolal ještě ode dveří Dereck na svoje kámoše, kteří pořád stáli u stolu.

„Byl to fajn večer,“ řekla Tori, když vyšli před bar. Byly asi tři hodiny v noci a vzduch venku byl poměrně chladný.

„Chceš doprovodit domů?“ zeptal se Dereck a pomohl Tori do její černé kožené bundy.

„Díky za nabídku, ale myslím, že to zvládnou sama,“ odpověděla Tori a omotala si kolem krku černo červený kostkovaný šátek. „Tak to někdy zopakujeme, souhlasíš?“ zeptala se, dala mu pusku na tvář, a aniž by počkala na Dereckovu odpověď, vytratila se do temné noci.

Dereck zůstal stát uprostřed silnice a hlavou se mu honily desítky otázek: Co je tahle holka zač? Kde se tu vzala? Proč před kámošema dělá, že ho nezná? Proč je ve dne za slušňačku a v noci si hraje na rebelku? Co má za lubem? I když na ně zatím neznal odpovědi, jedním si byl jistý! Tahle záhadná blondýnka ho totálně pobláznila! Proto si dal za cíl jediný: zjistit, kdo tahle holka doopravdy je!

„Co to mám sakra na obličejích?“ Byl pátek, sedm hodin ráno a Vicky

na sebe vytřeštěně koukala do zrcadla v koupelně. Zrovna si čistila zuby, když vzhledla očima k zrcadlu před sebou. Kolem očí měla rozmazané černé oční stíny a řasenku a vlasy měla zacuchané do jakýchsi malých dredů.

Zírala na sebe s otevřenou pusou! Nemohla uvěřit tomu, že ta holka, co se na ní v zrcadle kouká, je ona. Vypadala jako přízrak.

„Co má tohle znamenat?“ zeptala se svého odrazu, namydčila si ruce a začala si drhnout obličej, aby smyla zbytky líčidel. Pak si vlezla do sprchového koutu a snažila se přijít na to, co se asi stalo. Mezitím si zuřivě myla vlasy.

Celé to nedávalo žádný smysl. Spát šla jako obvykle, kolem jedenácté. Uvnula, jen co si lehla do postele. Kromě toho, že se jí zase zdálo o tom potetovaném klukovi – konec konců o něm měla sny zhruba čtyřikrát do týdne – se nedělo nic neobvyklého. Alespoň si na nic výjimečného nepamatovala. Skutečnost, kterou před několika minutami viděla na vlastní oči v zrcadle, ale mluvila o něčem jiném.

„Vicky, co děláš v té koupelně takovou dobu? Snídaně už je dávno na stole! Pospěš si, nebo přijdeš pozdě do školy,“ vytrhla ji z přemýšlení teta Monica, která na ni volala zezdola z kuchyně.

„Neboj, teto, za chvíli budu dole,“ zavolala Vicky a popadla fén na vlasy. Pak na sebe hodila černé džíny, bílé tričko s černým nápisem „Don't Look At Me“ a světle šedou mikinu. Rychle vklouzla do bílých conversek a utíkala po schodech dolů. Ve dveřích do kuchyně se skoro srazila se strejdou Tomem, který si právě leštil brýle.

„Tady někdo zaspal, a teď nestíhá, vid'?“ usmál se na Vicky. „Rychle se nasnídej a já tě hodím do školy. Na autobus bys to stejně už

nestihla.“

„Díky moc. Jsi skvělý. Vezmu si jen koblihu do ruky a můžeme jít,“ poděkovala Vicky a napila se od tety z hrnku trochu kafe s mlékem, aby se probudila. Pak si vzala s talíře koblihu s čokoládovou posypkou a kývla na strejdu, že je připravená.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se Tom, když nasedli do tmavě modré Hondy Civic a zapnuli si bezpečnostní pásy. „Přijde mi, že jsi poslední dny trochu mimo.“

„Jsem v pohodě,“ odpověděla automaticky Vicky, i když pravdou byl úplný opak. Byla bez nálady a cítila se unaveně, zmateně a vyčerpaně zároveň. A to byl dneska večer ten velký mejdan u Cheryl. Když se o tom s Liz před pár dny bavily, nemohla se dočkat. Vymýšlely, co si vezmou na sebe, aby byly co nejvíc sexy, ale současně nepůsobily jako coury. A dneska, když nastal den „D“, tak by se nejradši zavřela v pokoji nebo si napustila plnou vanu horké vody a relaxovala. Toužila po tom být sama, aby si mohla uspořádat myšlenky a přijít na to, co se to s ní děje. Ale nejít na takovou událost by znamenalo spáchat společenskou sebevraždu, a to si, vzhledem k tomu, že byla v Langdon Hills a na Sawyers Hall College nováček, nemohla dovolit.

„Ale kdyby se něco dělo, tak bys to Monice nebo mně řekla, že ano?“ zeptal se starostlivě Tom.

„Určitě! Nemusíš mít strach,“ zalhala Vicky. I když měla Toma s Monicou ráda, přece jenom s nimi neměla takový vztah jako kdysi se svými rodiči Susan a Jeffem. Byly věci, o kterých s nimi zkrátka mluvit nedokázala, a popravdě řečeno, ani nechtěla. A tohle byla jedna z nich. Sama zatím neměla tušení, co se s ní děje, a dokud na to nepřijde, neřekne to nikomu. Snad jen Jeremymu. Možná... Později...

„A jsme tady,“ vytrhl Vicky z přemýšlení Tom, když zastavil u chodníku, přímo před vchodem do Sawyers Hall College.

„Díky moc. Hezký den,“ rozloučila se s Tomem, popadla ze zadního sedadla svůj kostkovaný šedo-bílo-černý batoh značky Dakine a vykročila ke škole.

„Kde jsi včera večer sakra byla? Volal jsem ti asi pětkrát,“ zeptal se Vicky Mike, když vcházeli do třídy. V jeho hlase byly stopy výčitek a zlosti.

„Já...“ Vicky nevěděla, co mu odpovědět. Hlavou se jí honily různé výmysly, ale všechny se jí zdály přitažené za vlasy. Nakonec mu ne moc přesvědčivě řekla: „Měla jsem mobil jen na vibraci, a navíc v batohu. Vůbec jsem ho neslyšela. Když jsem si toho před spaním všimla, bylo už pozdě, a nevěděla jsem, jestli už náhodou nespíš.“

„Tak jo, v pohodě. Jen jsem měl o tebe strach.“ Podle Mikeovy reakce to vypadalo, že ho Vickyina lež celkem uspokojila.

„Jak vidíš, tak jsem naprosto v pořádku,“ usmála se Vicky.

„Čau hrdličky. Jak se těšíte na večerní mejdlo? Já už se nemůžu dočkat. Musíme to pořádně roztočit,“ vpadla mezi ně Liz. „Odpoledne s tebou počítám. Musíš mi udělat něco z vlasy,“ obrátila se k Vicky. „Včera jsem konečně zastihla Joshe a slíbil, že přijde, takže musím vypadat co nejlíp!“

„Jasně, žádný problém,“ slíbila Vicky a odložila si batoh na zem vedle lavice. „Okolo třetí se u tebe stavím,“ stihla ještě dodat, než do

třídy vešel profesor historie Charles Tuck a hlasitě za sebou zavřel dveře, čímž dal všem studentům jasně najevo, že přestávka už dávno skončila.

„Pojď dál, Liz už na tebe čeká v pokoji,“ přivítala Vicky Lauren Newmannová, máma Liz a Willa, když u nich pět minut po třetí Vicky zazvonila. Byla to právě Lauren, kdo byl u Newmannových hlavou a živitelem rodiny. Jako obchodní manažerka trávila většinu času v práci a na služebních cestách, takže byla Vicky dost překvapená, když jí dveře otevřela Lauren a ne táta dvojčat Jimmy. „Nelekni se, po celé podlaze má rozházené oblečení a boty,“ stihla ji ještě varovat, než se Vicky rozběhla po schodech nahoru, do Lizina pokoj.

„Ťuky, ťuk,“ zaklepala Vicky na dveře. „Můžu dál? Nevyvalí se na mě halda oblečení?“

„Jasně, že jo, a nedělej si ze mě srandu. Jsem úplně bezradná,“ řekla Liz a rozhodila zoufale rukama. Seděla uprostřed pokoje a kolem sebe měla hromádky s oblečením. Na jedné byly sukně a topy, na druhé šaty, na třetí asi deset párů bot a mezi tím vším se povalovaly kabelky.

„Páni, vypadá to, jako by se tudy prohnal kulový blesk,“ podotkla Vicky.

„To mi povídej. Už přes dvě hodiny se snažím vymyslet sexy modýlek, ve kterém bych vyrazila, ale výsledek vidíš sama...“ vzdychla Liz.

„Neměla jsem ani ponětí, že máš tolik bot,“ řekla Vicky a začala se

přehrabovat v hromadě, na které byly balerínky, flip-flopy s kytičkami, sandálky i lodičky na vysokém podpatku. „V životě jsem tě neviděla na podpatcích.“

„Cože?“ zahuhlala Liz s hlavou zabořenou ve skříni a vytáhla ramínko, na kterém visely černé minišaty s růžovými hvězdičkami po levém boku. „Jo tyhle? Ty jsem měla na máminým firemním večíрку před dvěma lety, na který jsme s Willem povinně museli. Co říkáš na tyhle?“ zeptala se a přiložila si minišaty s hvězdičkami k tělu.

„Páni! Ty jsou boží,“ řekla Vicky s pusou dokořán.

„Fajn. Dobrá reakce. Takže šaty už mám vybrané,“ řekla Liz spokojeně. „Teď ještě vymyslet, jaké si k nim vezmu boty, kabelku a doplňky. Už tě napadlo, co mi uděláš s vlasy?“

„Myslím, že by se hodil ležerní cop na stranu s patkou,“ odpověděla pohotově Vicky.

„To zní skvěle! Tak já si jdu dát rychlou sprchu, a ty mi mezitím vyber kabelku a náušnice. Boty už mám,“ pochlubila se Liz a zvedla ruce, ve kterých vítězoslavně držela černé kožené páskové sandály, které byly poseté malými stříbrnými cvočky.

„Rozkaz,“ zasmála se Vicky a začala se přehrabovat v hromadě kabelek. „Ty se teda nezdáš!“ zakřičela na Liz do koupelny. „Před ostatními si hraješ na sportovkyni a drsňačku, ale ve skutečnosti máš víc kabelek než kterákoliv holka ze třídy. Já jich mám sotva polovinu.“

„Většinu z nich jsem podědila po mamce,“ zahulákala Liz z koupelny. „Hlavně taková ta nóbl psaníčka do ruky. Jestli se ti

nějaká líbí, klidně si ji nech.“

„To myslíš vážně?“ zeptala se Vicky a obdivně si prohlížela černou čtvercovou kabelku Guess, která by se jí skvěle hodila k novým bílým kalhotám a černým balerínkám, které si minulý týden koupila.

„To si piš! Stejně už nevím, kam bych je dávala. Co týden si kupuje máma novou kabelku, takže mi přibývají do skříně přibližně stejnou rychlostí,“ odpověděla Liz a vyšla z koupelny zabalená do velké červené osušky.

„Moc děkuju! Tenhle kousek se mi bude skvěle hodit,“ řekla Vicky a zamávala Liz před obličejem černou taškou Guess. „Mimochodem, k těm tvým černým šatům bude skvěle ladit tohle lesklé černé psaníčko od Gucciho. Do vlasů si dáš růžovou čelenku a kolem krku růžové korále. Náušnice bych si na tvém místě nebrala.“

„Páni, z tebe jednoho dne bude slavná stylistka,“ řekla Liz s obdivem.

„Já mám ale vyšší cíle než dávat dohromady jednotlivé kousky oblečení, aby vytvořily sjednocený outfit,“ odsekla Vicky. „A trochu s sebou hod'. Já se taky musím hodit do gala.“

Bylo deset minut po čtvrté odpoledne a Vicky začínala být trochu nervózní. Do propuknutí velkolepé Cheryliny párty zbývaly necelé tři hodiny. Sama měla jen mlhavou představu, co si vezme na sebe, a to si ještě potřebovala umýt a nakulmovat vlasy. Že by si ještě stihla nově nalakovat nehty, na to mohla rovnou zapomenout!

„Prosím tě, ty bys se svou dokonalou postavou vypadala skvěle i v pytli od brambor,“ zasmála se Liz, ale myslela to smrtelně vážně.

„Moc mě těma narážkama na svou postavu nerozčiluj. Vždyť nemáš na těle jediný gram tuku,“ řekla Vicky přísně. „Ani nevíš, jak ti ty tvoje vyrýsované svaly na nohách závidím.“

„To si děláš srandu, že jo? Co já bych dala za ty tvoje párátka,“ zasnila se Liz, ale aspoň se konečně usmála.

„Dost dohadování o tom, která z nás má lepší figuru. Přines nějaké pinetky, gumičky a hřeben, abych ti udělala ten pohádkový cop a mohla se jít domů připravit,“ zavelela Vicky.

O třicet minut později byla z Liz hotová rebelská princezna. Husté vlnité vlasy, na které si nechala dát před dvěma dny oříškový přeliv, měla zapletené do volného dlouhého copu, ze kterého jí vylézalo několik pramínků a přerostlou ofinu měla ulízlou a zafixovanou snad tunou laku na levou stranu. Krátké šaty bez ramínek odhalovaly její vypracované paže a sytě růžové velké korále kolem krku, které barevně ladily s tenkou čelenkou ve vlasech, doslova bily do očí. Černé sandálky se cvočky dodávaly jejímu outfitu rockerský vzhled. Když ji takhle Vicky uviděla, zůstala na ni zírat s pusou dokořán! „Páni, tobě to neuvěřitelně sekne. Ještě si nalakuj nehty narůžovo a bude to perfektní,“ zhodnotila Lizyn vzhled a podala jí lahvičku malinově růžového laku na nehty.

„Máš pravdu, vypadá to vážně super, a je to hlavně tvoje zásluha,“ poděkovala jí Liz. „A teď už honem utíkej, ať stihneš to samé udělat se sebou! Mám se pro tebe stavět nebo tě vyzvedne Mike?“ zavolala na Vicky, které už mezitím sbíhala dolů ze schodů a černou kabelku Guess, kterou jí Liz dala, svírala v ruce.

„Mike mě naloží, takže se uvidíme až na večírku,“ zakřičela na Liz a přidala na tempu, aby byla doma co nejdřív. Hodinky ukazovaly za pět minut pět hodin. „Takže mám dvě hodiny, abych to všechno

stihla. Vážně bezva,“ zamumlala si pro sebe a ještě víc zrychlila, takže už skoro utíkala.

„Wow! Kdo jsi, a co jsi provedla s mojí Vicky?“ zeptal se Mike krátce po sedmé hodině večer, když svoje auto – stříbrný Peugeot 308 RC – zaparkoval na příjezdové cestě u Greyových a zazvonil u jejich dveří.

Než Vicky vyšla, měl ještě pár minut. Ty využil k tomu, aby si v okénku u auta zkontroloval svůj vzhled a nasadil si černobílý kostkovaný látkový klobouk, který mu skvěle ladil s černými džínami a bílou „potrhanou“ košilí značky Diesel. I když byl Mike dost sebekritický, ten večer nebylo nic, co by mohl sám sobě vytknout – jednoduše vypadal skvěle.

Skutečnou krásu a dokonalost ale spatřil o několik desítek vteřin později. Když vyšla Vicky ze dveří, tak se chvilku nezmohl na jediné slovo. To, co měl před očima, mu vyrazilo dech.

Vypasované saténové šaty nad kolena v barvě sloní kosti s asymetrickým střihem přes prsa a s velkou mašlí na levém rameni podtrhovaly Vickyinu bezchybnou postavu a černé kozačky na podpatku prodlužovaly její štíhlé nohy. Lehce zvlněné vlasy, které jí sahaly až pod lopatky, měla rozpuštěné, rozdělené pěšinkou uprostřed, a v uších měla veliké stříbrné kruhy. Velké zelené oči měla orámované černou tužkou a rty měla obtažené jemně růžovou rtěnkou.

Široce se na Mikea usmála a zeptala se: „Tak co? Sluší mi to?“

„Vypadáš jako princezna z pohádky,“ odpověděl popravdě Mike a

pořád z ní nemohl spustit oči.

„Tobě to taky sekne,“ odpověděla Vicky a dala Mikeovi ruce kolem krku. Pak se dlouze a něžně políbili.

„Je nejvyšší čas, abychom vyrazili,“ řekl Mike, když se od sebe konečně odtáhli. Popošel k autu a otevřel Vicky dveře na straně spolujezdce, aby mohla nastoupit. Pak auto oběhl, usedl za volant, nastartoval a plynule se rozjel.

„Dobře se bavte,“ zavolali na ně ode dveří Tom, Monica a Amber, kteří je pozorovali z otevřeného okna v přízemí.

„Slibujeme,“ zasmála se Vicky a vysunula ruku z okénka, aby jim zamávala. „Dobrou noc!“

„Tohle je dům Cheryliných rodičů?“ zeptala se nevěřičně Vicky, když kráčeli s Mikem podél bílé natřeného plotu, kterým byla ohraničena obrovská luxusní vila. „To není barák, ale milionové sídlo jako vystřižené z Beverly Hills,“ dodala s vyvalenýma očima, a měla naprostou pravdu.

Dvoupatrová vila rodiny Collinsonových se rozkládala na pozemku o velikosti dvou tisíc yardů. Její součástí byl zahradní domek s obrovskou zahradou, kde se konala i dnešní párty, venkovní bazén s vířivkou a saunou a tenisový kurt. V samotné vile pak byla suterénní herna, posilovna, velká vstupní hala, tři ložnice, obývací pokoj, jídelna, kuchyň a pět koupelen. Když o tom tak Vicky přemýšlela, vešel by se sem tetin a strejdův dům minimálně třikrát. Teď už začínala chápat, proč je Cheryl tak povrchní a snobská. Kdyby ona vyrůstala v takovém domě, jako je tento, asi by nebyla